

det skal være det One eller det Andet. Hvad Endringsforslaget til § 4 angaar, er der først den Forandring, at man udelader det første Punktum af Paragrafen: „3 Meierilokaliteter maa der ikke findes nogen Brønd eller Post“. Jeg kan forstaa, at man kan betragte det som en altsfor streng Forandring, og derfor skal jeg heller ikke lægge videre Vægt derpaa. Naar man derimod ogsaa foreslaar at udelade det sidste Punktum i Paragrafen: „Nye Meierier maa kun anlægges paa Steder, hvor der er rigeligt og godt Vand“, bliver det ikke udtryktelig sagt, hvad der er Grunden dertil. Jeg kan ikke tænke mig anden Grund dertil end, at man maaske anser denne Bestemmelse for mindre nødvendig, idet man maaske gaar ud fra, at Vedkommendes egen Interesse vil tilsiige dem ikke at vælge andet Sted til Meieriernes Anlæg end, hvor der er tilstrækkeligt og godt Vand. Hvis man virkelig kan gjøre Regning derpaa, har jeg ikke Noget imod denne Forandring. — Hvad § 5 angaar, er det derimod efter min Opfattelse langt vigtigere Forandringer, der ere foreslaede. Jeg kan for det Første slutte mig til, hvad flere af de ærede Talere her have ytret, nemlig at det ved nye Meierier dog ikke synes at være for stor en Forandring, at Svinestaldens Bund skulde være uigjennemtrængelig for Fugtighed. Det forekommer mig, at medens det maaske vilde være en for streng Forandring overfor bestaaende Meierier at kræve det, saa kunde det med Hensyn til nye Meierier ikke siges at være for streng en Forandring. Man maa erindre, at hvis der ikke kommer til at staa Noget i den Henseende i Lovforslaget, saa findes der slet ingen Bestemmelse om, hvorledes Svinestaldens Bund skal være indrettet, og saa kan den være i høj Grad ufor-svarlig, og det er i sanitær Henseende i høj Grad farligt. Det er nemlig saa, at Jordbunden opsluger disse Bestanddele, opsluger disse Materier, som indeholde Infektionsstoffer. Dernæst har man ogsaa udeladt det Punktum i § 5, som gaar ud paa, at Svinestalden maa ved nye Meierier ikke indrettes indenfor en Afstand af 25 Alen fra Meierilokalet. Denne Bestemmelse forekommer det mig særlig betænkeligt at udelade, naar man ikke vil have nogen Regel om, at Svinestaldens Bund skal være uigjennemtrængelig for Fugtighed; thi naar man altsaa udsætter sig for, at selve Svinestalden bliver indrettet paa en for Sundheden lidet betryggende Maade, saa var det dog Lidt man opnaaede i Retning af Beskyttelse, naar man fastholdt den Regel, at Svinestalden skulde være mindst 25 Alen fra Meierilokaliteterne. Men naar man ogsaa udelader dette, forekommer

det mig, at Stillingen bliver meget lidet betryggende med Hensyn til Svineholdet ved disse Meierier. — Hvad Endringsforslaget til § 6 angaar, da har jeg ikke Noget imod det, og imod Endringsforslaget til § 7 egentlig ikke heller. — Med Hensyn til § 8 blev der af et æret Medlem bemærket, at det vilde være rigtigt blandt de der omtalte Sygdomme at optage Mæslinger. Dertil vil jeg svare, at det kan gjerne være, at det er en Sygdom, der ogsaa let, naar den er opstaaet, fra disse Meierier kan forplante sig; men her maa ikke glemmes, at i det Hele taget i Epidemilovgivningen bliver Mæslingerne ikke stillede i Klasse med de andre Sygdomme, som nævnes i Paragrafen, fordi man nemlig anser den for en langt mindre farlig Sygdom. Saadanne Sygdomme som Dufus, Difteritis, Starlagensfeber o. s. v. maa henregnes til de farlige Epidemier, hvorimod Mæslinger i Reglen maa henregnes til de lettere Sygdomme, og derfor er det, at man paa mange andre Punkter i Epidemilovgivningen træffer det, at ikke de samme Foranstaltninger foreskrives med Hensyn til Mæslinger, skjøndt denne Sygdom i Smitsomhed kan sættes ved Siden af, ja, maaske endog saa over de andre Sygdomme. Grunden dertil er, at man anser Mæslinger for at være en mindre farlig Sygdom, som derfor ikke maa kræve saa store Indskrænkninger i Borgernes frie Bevægelser. Naar Udvalget i § 8 vil have Udtrykket „efter Tilhænets Forskrift“ rettet til „efter vedkommende Læges Forskrift“, saa skal jeg gjøre opmærksom paa, at det, de ønske, er mindre tydeligt udtrykt, og det burde derfor finde en nærmere Bestemmelse; thi man maa spørge: Had menes med „vedkommende Læge“? det maa vel blive Distriktslægen, som er den, jeg kan tænke mig, at Udvalget mener, men det kunde ogsaa forstaaes som den Læge, som behandler Epidemien, dog derved maa erindres, at det ikke er sagt, at offentlig Epidemibehandling finder Sted, fordi der foreligger enkelte Tilfælde af de i Paragrafen ommeldte Sygdomme. Derfor maa det vel, hvor man ikke kan gaa ud fra en saadan Forudsætning, nærmest blive Distriktslægen, som maa træffe Foranstaltninger. Det er imidlertid en Bagatel, som man let vil kunne komme ud over.

Hvad § 10 angaar, foreslaas det, at den skal gaa helt ud. Jeg antager, at det er, fordi man har ment, [at det var for meget at paalægge Meierierne, at de ubetinget, naar det ønskes af Levebrandørerne skulle levere Mælken tilbage i kogt Tilstand. Paragrafen er ikke overflødig lige over for §§ 8